

Има ли цѣръ на това зло, могатъ ли да се премахнатъ всички изброени недостатъци на сегашното наше земеделско стопанство посрѣдствомъ комасацията на земята? Това ще видимъ допжти.

Чертици отъ проява на български характери

Насила предателъ.

Потушено бѣ априлското възстание. Потушено бѣ съ мечъ и огнь. Удавлено бѣ въ рѣки-кърви. Паднаха безчетъ жертви — отъ бѣловласи старци до невинни деца. Горѣха безброй селища.

Стопило се бѣ възстанието бързо като предполѣтенъ снѣгъ подъ топли слънчеви лъчи. Стопиха се възстаническитѣ дружини. Едни борци бѣха убити, други, скрили се, чакаха нещастния си край; трети бѣха уловени или сами бѣха се предали, а четвърти — немили и недраги, гладни и окжсани, изнемошѣли и болни — скитаха изъ старопланинскитѣ пущинаци. Дирѣха спасение. Скитаха като слѣпци . . .

*

Научилъ се бѣ главатарьтъ на една отъ потеритѣ, които преследваха разпрѣсннатитѣ се възстанически останки, че бай Станчо се срѣщалъ съ комити. Дали селяни бѣха го издали, или самитѣ турци бѣха го видѣли, не се знаеше.

Уловиха бай Станча и го докараха при главатаря на потерята.

— Мръсно куче, кжде сж комититѣ? изрева кръвожадниятъ главатарь и го удари съ юмрукъ въ лицето.

На бай Станча притѣмнѣ въ очитѣ и той политна настрана. Алена кръвъ шурна изъ носа му, заплѣска мустацитѣ му и протече по пребледнѣлитѣ му устни и небръснатата брада.

— Не зная, Хасанъ ага, не познавамъ такива хора, смирено отговори бай Станчо и надигна скжсания си ржавъ да изтрива шурналата кръвъ.

— Знаешъ, душманъ-гяуръ, знаешъ и всичко ще кажешъ. . . Османъ, обърна се главатарьтъ строго къмъ едно запитие: отведете го въ избата и бой, додето изкаже и майчиното си млѣко. . .

Османъ изблѣска навѣнъ пребледнѣлия бай Станча. Вмѣкнаха го въ тъмната изба. Биха го нечовѣшки. Меса се кжсаха.